

חיפה ילדים משחקים בעופרת

באיזור מוסתר בקריית חיים עומד מחנה צבאי נמוס. הכניסה חופשית והתחמושת מתגלגלת בשבילים.

רונן ברגמן

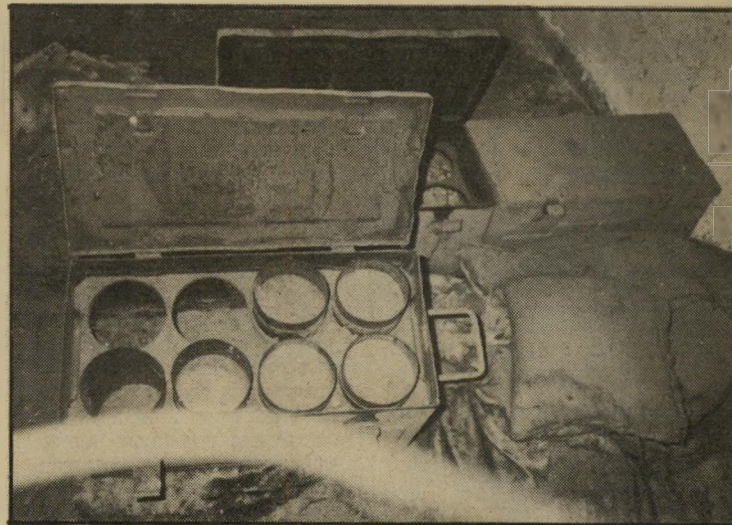
מחנה אדמירלטי נחשב מאז ומעולם כיוצא-דופן, כהתחשב בסביבה שבה הוקם. היום כבר אין כאלה. כיצורים, תעלות ועשרות כונקרים נחפרו באיזור הרחוק בעשרות קילומטרס מכל גבול שהוא, כדרום מיוחה של קריית-חיים, על הדרך לחיפה. לפני שנים אחדות התפוצץ שם מחסרתחמושת על כל תכולתו. היתה אז כהלה גדולה. מאות פונו מבתיהם מחשש להתפוצצויות נוספות. אז הוחלט לנטוש את המחנה לאלתר. לפני שנתיים נמסר השטח למינהל-

הוציע אותה לחייל, תמורת מחסנית של תמ"ק עווי. בהסתעפות החקירה מצאה המיש"טרה "סליקים" בחצרות הנערים, ובתוכם נפלים של פצצות-מרגמה, רימוני-דסס וכדורים מסוגים שונים. הילדים שיחקו בצבא והשתעשעו בחלומות, אלא שכאן הפכו הרימונות למציאות בצורה מסוכנת.

שבוע אחרי יוסי-העצמאות ערכו תושבי קריית-חיים חגיגה צנועה משלהם לכבוד החג. נפל פצצת-מרגמה הוטמן, כמעשה-קונרס, תחת הבימה, וגרם לביטול האירוע ולפינוי האיזור. זימון לחקירה של פקידים בכירים במינהל גרם לכך שמשוהו סוף-סוף יוון. כוריות יוצאת-מהכלל הוקמה גדר-תיל החובקת את כל המחנה, ובנוסף עליה הוצבה גם גדר-ירשת במקום.

סניצ' לוי שרגא, מפקד תחנת זבולון, הורה לפתוח בחקירה פלילית נגד המינהל, ובמקביל הבטיח לסלק את כל התחמושת במחנה ולהציב סיורים קבועים למניעת כניסתם של זרים.

יום אחרי הקמת הגדר, היו דרושים לנער שניה וחצי לעבור אותה. הוא לא נדרש לתייחסם רב. ילדים קטנים היו עושים זאת מהר יותר. התחמושת עדיין מפורזת בשטח. במשך שעותיים ה"ס" תוכב הנער, ושום שוטר לא בא לסלק אותו. רק החרדונים הניעו בראשם, אומרים כן.

תרמילי-סגים מלאי-חול במחנה "אדמירלטי" פצצת-מרגמה תמורת מחסנית של עווי.

שופטת שצקי

אסיר סילוביץ (ישוטר)

הסדן שימש כווילון

מישפט "שלא תגנוב לי את הסוד!"

נעש בדואי של המישטרה מעיד בבית-המישפט.

אילנה אלון

הגשש הברואי של מישטרת-ישראל מצא את עקבות החשוד, שהובילו מהי מכונית שנשרפה בפרדס, ליד לוד. "אני מכיר את הנאשם," סיפר הגשש בכיתת-המישפט: "גם הוא ערכי, אבל הוא פלח ואני בדואי. זה כמו אצלכם היהודים, אשכנזי וספרדי."

הגשש סיפר כי המישטרה הביאה אותו אל המכונית השרופה, וביקשה ממנו שיברוק את העקבות שימצא בשטח וינסה להגיע למקורו.

"ראיתי את העקבה הראשונה. כאשר הנהג ירד מהאוטו, הוא נשען על רגל אחת, ואחרי-כך המשיך ללכת עד הבית של שעבן. זה לא בדיוק הבית של שעבן, זה הבית של אחיו, שגר ביפו, אבל שעבן חי שם כל הזמן.

"האם אני מכיר את שעבן? היכרתי אותו מהעבודה שלי במישטרה. פעם הוא הציג רכב, פעם גנב 40 שקים של תפוחים, ואני עשיתי מארב ותפסתי אותו. בפעם אחרת עשינו מארב מיש"טרי כמושב גיר-צבי, ותפסנו אותו עם עגלה וטרקטור שהביא, כדי להעמיס סחורה מווילנה."

גם נעלי גמול. השופט אדמונד לוי, שלפניו העיד הגשש, גילה הבנה מלאה לרוחו הברואית של הער. כאשר סיים התובע אמנון זוסמן את חקירתו, והגיע תורו של הסניגור, עורך-הדין אבשלום שיינפלד, אמר השופט לגשש: "חכה רגע, יש עוד אשכנזי אחד שרוצה לשאול אותך שאלות."

"אני יודע שהיו עוד עקבות בשטח," ענה הגשש לשאלות הסניגור, "אבל הלכתי אחרי העקבות שמצאתי עד הבית, עקבה אחרי עקבה. בשטח היה מסתובבים הרבה בדואים. אני מכיר את השטח מתל-אביב ועד אילת, מטר" מטר! אני חי שם ומכיר כל דבר בשטח. אם אני כתבתי את הרו"ח? תגיד תודה שבכלל אני יודע לכתוב!"

"אני מעיד בבית-המישפט פעמים רבות, אולי פעם בשנה, ואני כבר 15 שנה עובד במישטרה כגשש. אתה שואל באיזו שעה סיימתי את הבריקה בשטח? אני לא יודע, אין לי שעון, בדואי לא צריך שעון!"

בונקר במחנה "אדמירלטי" ונפר פנו כמעשה-קונרס

"אני יכול להבדיל טוב מאוד בין עקבה של גבר ועקבה של אשה בשטח. גם אם אשה נועלת נעלי-ספורט. אפילו אם גמל ינעל נעליים. אבל אם אשה תנעל נעלי גבר, יהיה קשה לקבוע שזו אשה. על העקבה לא כתוב שזו אשה. בעקבות רגל יחפה אוכל לקבוע אם זה גבר או אשה. אתה רוצה שאני אספר לך כיצד? אני מפחד, אתה תגנוב לי את הסוד שלי. אבל אני מבטיח לך שאני יכול להבדיל."

שוכבת במיטת האסיר

השופטת נכנסה

למיטת האסיר בכלא

כדי לצפות בשיחורו

הרצח.

אילנה אלון

לפני שנה נרצח האסיר דרור כהן בתאו שבכלא איילון. חמישה אסירים נוספים היו בתא באותו לילה, וכולם נחשדו בכיצוע הרצח.

אחרי זמן-מה נשבר האסיר מיכאל סילוביץ, וסיפר כי ראה את כיצוע הרצח והצביע על שלושת המכצעים, על פי טענתו.

התובעת, נורית שניט, כיום פרק ליטת-המחוו, הגישה את כתב-האישום נגד עמרם ארדי, יהושע פי ויהושע גרסטל. סניגוריהם, עורכי-הדין אברהם לנרשטיין, תמר פינקוס ואבי עמירם, טענו כי סילוביץ משקר, וכי לא יכול היה כלל לראות דבר ממיטתו, בליל-הרצח. הגאשמים טענו כי סילוביץ הוא עצמו האשם ברצח.

כדי לבסס את גירסתם זו ביקשו הסניגורים מבית-המישפט לצאת למי קומפוזשע, כלא איילון, בשעת-לילה, ולשחזר את המיקרה לפי עדותו של סילוביץ.

כ"ב בערב, לפני שבועיים, כאשר היה חשוך בחוץ, הגיעו שלושת השופ"טים — שולמית ולנשטיין, יעקב קרמי ועדנה שצקי — לכלא. גילו אליהם התובעת, נורית שניט, והסניגורית, תמר פינקוס. יתר הסניגורים לא היו באותו יום ומינים לבוא.

סדן נתלה כווילון סביב מיטתו של סילוביץ, כפי שהיה בליל-הרצח, ומג בת ליד מיטת שכנו. השופטת עדנה שצקי נכנסה למיטה, והסניגורית תמר פינקוס קיפצה ממיטה למיטה לפי ת"ס ריט הרצח. אחרי-כך התחלפו השופטים והשופט קרמי נכנס למיטה.

במשך כל מהלך השיחור שמרו השופטים על ארשת פנים חתומה, ולא הראו אפילו רמז למה שמתרחש בליבם ולמה שראות עיניהם.

המקרקעין, שגידר אותו ושכח, כנראה תוך זמן קצר מכל העניין.

לפני שבועיים דמה מחנה אדמ"י ראלטי לעצמו כפי שהיה לפני 10 שנים. הזמן כאילו קפא באיזור שהוגדר כשמורת-סבך ענקית. להקות חרדונים מטיילות חופשיות בין העשבים, והכל מכוסה רשא ועשבים, שצמחו לגובה עצום. המטפסים והאווב כבר הצליחו לכסות גם את הבונקרים.

מקום נהדר לחלומות-ילדות. יד-אדם לא נגעה בו.

תוך כדי סיור נתקלים לפתע במשהו אחר, מאיים, נוגד לטבע. נפל של פגז שוכב בתוך ערימת גרוטאות. לא הרחק ממנו זנב של טיל, ומכאן והלאה ניתן למצוא מאות כדורים מכל הסוגים, רובם אחרי שימוש, אולם יש ביניהם גם כדורים חיים.

"האיזור מסוכן מאוד," הסביר מומחה בענייני-נשק. "חלק מהנפלים קבורים תחת האדמה. פגזי חי ושלם אינו מסוכן, אולם נפל יכול להתפוצץ ברגע שתגיע בו."

תחביב מקורי. חבורה של נערים בני 13, תלמידי כיתה ח' בחטיבת-הביניים בבית-הספר תיכון קריית-חיים, פיתחו תחביב מקורי: איסוף כלי-לחימה נפוצים.

החוקרים שחקרו את הפרשה בתחנת-זבולון, שבמפירץ חיפה נדהמו כששמעו על נער שהביא פצצת-מרגמה לבית-ספר. הוא מצא אותה במחנה